

П Е Р Е Ц Ъ

«...Вартість будівництва, незважаючи на значне зростання обсягу капітальних робіт, не знижується і лишається надмірно високою».
 (З доповіді тов. М. О. БУЛГАНІНА на урочистому засіданні Московської Ради).

Мал. О. КОЗІЮРЕНКА

— Сподіваюсь, тепер не скажуть, що ми не боремось за зниження вартості будівництва.

Здоровенькі були!

Лист до начальника трамвайно-тролейбусного управління м. Києва т. СЛИША І. І., до директора тресту саночистки м. Києва т. МАКАРЕНКА П. С. і до всіх дуже поважаних товаришів, котрі і т. д...

Здоровенькі були, шановний Іване Івановичу, двічі здоровенькі були, двічі шановний Петре Семеновичу, і тричі здоровенькі були, тричі шановні всі ті, котрі і т. д...

Як би це так у вас, раз і двічі й тричі шановні, — та де там шановні...— дорогі!— товариші, делікатно, щоб ви не образилися, запитати: чи любите ви Київ? Наш чудесний Київ, наш зелено-кучерявий Київ, старовинний і водночас молодий наш Київ?

Так іще раз: чи любите ви, товариші, Київ? От бачите: ви зразу дивуетесь, знизуєте плечима, один на одного, а потім і на нас здивовано дивитесь і починаєте навіть гніватися:

— Що, що?! Як, як?! Ми не любимо Києва?! Ми?! Та ми! Та ви! Та як ви смієте?! Тихше, дорогі товариші, тихше! Не хвилюйтеся! Не гнівайтесь! Не нервуйтеся! Все вясниться!

— Що таке,— дозвольте вас, дорогі товариші, запитати,— любов?

От ви вже й задумалися. І потихеньку собі прикидаєте: яка любов, до кого любов, за віщо любов? Чи за карі очі, чи за чорні брови, чи за тонкий стан?

Дозвольте пояснити прикладом. От, приміром, Перець любить червону гвоздику! Що це значить? От що! Перець, як людина серйозна, знає, що любов на словах — не любов! Коли він уже ту гвоздику любить, то він хоче, щоб його кохана була якнайгарніша, якнайчепурніша і для всіх якнаймиліша. І щоб усі родичі, всі сусіди, всі знайомі і навіть незнайомі ахкали:

— Ах, як він її любить! Ви тільки подивіться, як він її голубить! Як він її водить, як за нею ходить!

І щоб сказали родичі та сусіди, та знайомі й незнайомі, коли б Перець узяв та й поставив на свою кохану-укохану ящик із піском? Скандал! Правда?!

А от ви, шановний Іване Івановичу, взяли та й порозставляли на прекрасних київських вулицях незграбні, нековирні ящики з піском! І запоганили ними чудесні київські вулиці!

Ми розуміємо, що пісок потрібний і для трамвайних і для тролейбусних шляхів, щоб трамваї та тролейбуси не сковзалися на рейках та асфальтах,— так неже не можна було поробити ящиків пристойніших, красивіших і поставити їх не посередині тротуарів, щоб кияни спотикалися, а десь збоку, у куточку і т. д. і т. і.?

І ви, шановний Петре Семеновичу, неже не можете суворо наказати по своїй «лінії», щоб не стовбичили оті переносні смітники біля дворів і денно і ношно, видихаючи з себе у ніжні киянські носи запахи, які аж ніяк не нагадують «Белую сирень»?

Знову ж таки, ми не вимагаємо, щоб оте, що не добре пахне, вивозилося лімузинами, але як би до речі були для нього криті автомашини...

Тоді б ми повірили, що ви Київ любите, бо ви про його красу, про його вигоди, про його здоров'я дбаєте...

Такі-то діла...

Товариші пожежники! Здоровенькі були!

А чого, власне кажучи, ви посміхаєтеся? Хіба ви не понакидали на київських вулицях отих ваших чепурадлів — «утеплительів»... Ви гадаєте, що вони кращі й красивіші від тролейбусних ящиків із піском! Вони ще гірші, ще незграбніші! І ви думаєте, що через них не спотикаються кияни? Ще й як спотикаються!

А які ви, товариші пожежники, самі всі стрункі та красиві, та спритні, так навіщо ж ви себе компрометуєте такими «пам'ятниками»?

А чого ви заховалися, товаришу завміськторгвідділом? Бачимо, товаришу Костін! Ваші ларки, особливо ті, що овочами торгують, теж на погані хліви схожі!

А як можна побудувати й прикрасити такі ларки: очі б у себе вбирали!

Ні, дорогі товариші, не любите ви нашого славного Києва!

Якби ви його любили, ви б не так дбали про його красу, про зручність його симпатичних киян, про його славу найкрасивішого міста в світі!

Бувайте здорові.

Привіт од серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

З КАРТОТЕКИ ПАЛІВ ВІЙНИ ОБЕР-ЖАНДАРМ ЕТТЛІ

За наказом своїх американських хазяїв лейбористський прем'єр-міністр Англії Етллі заборонив проводити в Шеффільді Другий Всесвітній конгрес прихильників миру.

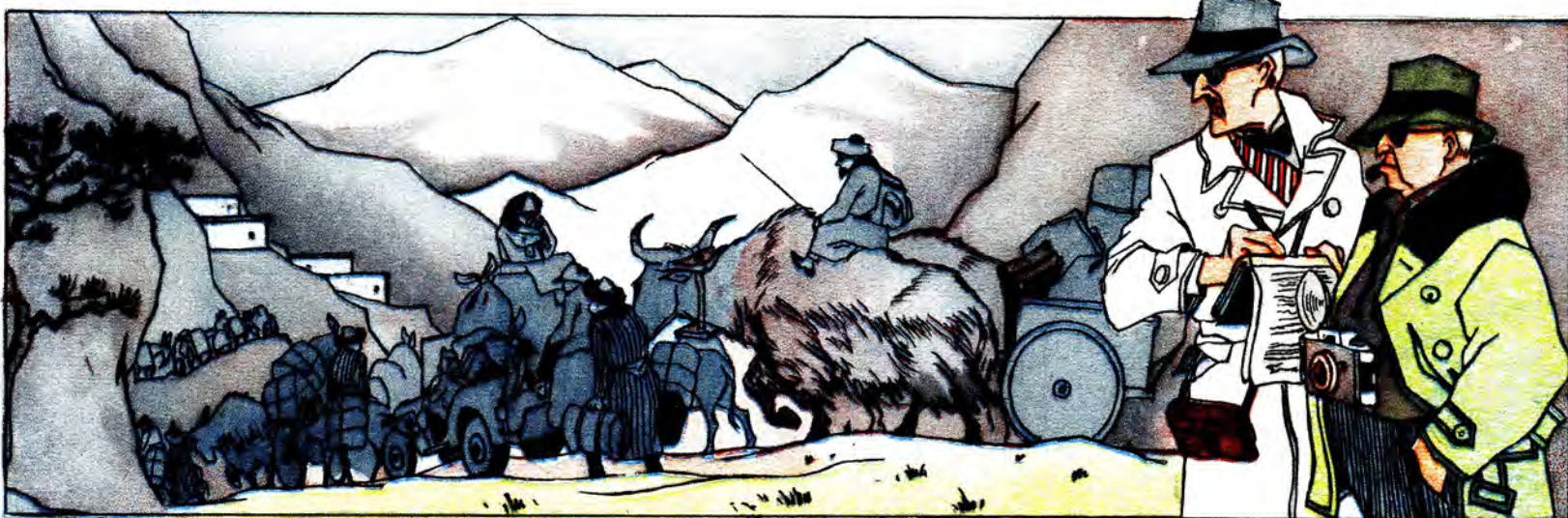
Фотокарікатура Р. МАТУСЕВИЧА

— Котрі тут за мир,— р-р-розійдись!..

СЕРЕД ХЕРСТІВЦІВ

Китайська народно-визвольна армія успішно здійснила операцію по визволенню Тибету.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО (студент Київського художнього інституту).

— Що ж писати про Тибет?
— Пиши — пропало!

Заокеанський оптиміст

Він був романтиком, містер Вудд, і ніколи не сумував. Які б там шторми не гуркотили за бортом «Іллінойса», які б буруни не прокочувалися по палубі судна, Вудд лишався вірним собі і хто завгодно міг би в найнебезпечніші хвилини почути його приємний баритон: «Ти мене мучиш, Мері, о Мері!»...

Туго натягнуті троси кріплення поскрипують в такт ударам шторму, присадкувате судно «Іллінойс», повагом розгойдується на пінястих хвилях, занурюючись у чорну, мов смола, воду розлюченого моря, насилу пробивається вперед.

Вудд відігнув край важкого оксамиту, задивився в похмуру темряву ночі. Десь угорі, наче в небі, блимнув вогник маяка. Отже незабаром корабель підійде до берегів Румунії і порт цієї країни знову почує, як і кілька років тому, могутній сигнал «Іллінойса». Не раз перед війною доводилось містерові Вудду бувати в цій країні, і в нього залишилися приємні спогади. Тут люблять торгувати, тут є справжні люди діла. Буде приємна стоянка, чорт забери! Розкішний номер готелю, краще котнарське вино, Тоніка, О, це справжня європейка, з витонченими манерами і жагучими чорними очима... Невеличка операція з деяким крамом — і містер Вудд знову наповнить свої кишені. Тоді — гуляй, адже гроші країни, яку представляє містер Вудд, мали колись тут владу богів!

Правда, так було до війни, після того в світі децю змінилось. В Європі панують нові ідеї. Але що таке ідея порівняно з крупною асигнацією, яка може зігнути людину вдвоє, яка не має меж своєї влади? У кого кишені набиті заокеанськими асигнаціями, той всюди бажаний гість, той володар сердець!

Містер Вудд солодко посміхається. Раптовий поштовх судна пробуджує його. Уже ранок. Корабель загальмував, наче спиткнувся на рифі. Похмурий сірий туман кохнувся від важкого ревіння судна. Містер Вудд нашвидку вмився, змінив комірця, підстрибнув і, зробивши стійку, щосили забарабанив по чорному гумовому обличчю Джо. Так завжди починався ранок: містер Вудд посилав страшної сили удари на голову робота, що мертво посміхався, коливаючись на своїй чавунній підставці. Навіть тут, у каюті, містер Вудд почував себе, як на рингу.

Він різко штовхнув дверцята і в ту ж мить почув голос свого постійного супутника в плаваннях, кухаря Томмі:

— Гуд дей, містер!

Елегантний вельбот сквозив по оліїстій поверхні води, берег знайомої пристані поплив назустріч. В порту було, як і завжди, шумно, багатолюдно. Мчали автомашини, навантажені різним крамом, рухалися самохідні підйомники, зосереджено снували вантажники, портові чиновники. Все так, як було і кілька років тому, коли містер Вудд востаннє відвідав оцей порт. Однак вражала відсутність такої знайомої метушні маклерів, продавців живого товару, спекулянтів та інших комерсантів. Куди поділися знамениті румунські валютники?

Містер Вудд ішов до міста і що далі він ступав по бруку, то більше прикрощів траплялося на його шляху. В порту не було знайомого господаря готелю Інеску, у якого завжди зупинявся містер Вудд, не було і Тоніки... Це вперше його ніхто не зустрічав у цій країні...

На розі вулиці, що вела до центра міста, Вудд побачив знайоме приміщення готелю. На серці трохи відлягло. Ось зараз він побачить на вікнах ресторану воскові мертві квіти, голубі паперові занавіски — Інеску людина з розракуном, скупий Дивно, чому він не виїшов у порт до прибуття пароплава, як робив це раніш?

Містер Вудд рішуче штовхнув двері. В приміщенні ресторану сиділо лише кілька пасажирів — було ще рано. Підбіг офіціант, ввічливо запросив роздягатися, подав меню. Мі-

стер Вудд оглянувся навколо. Його спостережливе око відзначало, що в приміщенні сталися зміни. На вікнах не було воскових дешевих квітів, а стояли справжні квіти, замість паперових занавісок висіли шовкові. Невже Інеску забагатів? Містер Вудд гукнув офіціанта, той хутко прийшов, але не зігнувся вдвоє, не вклонився до землі.

— Кому належить оцей ресторан?
— Кооперативній артілі, містер.
— О! — містер Вудд проказав це «о», наче він був дуже радий. — А чи знає ваша кооперативна артіль, як готувати біфштекс?
Офіціант посміхнувся, кивнув на меню.
— Кожне блюдо, що тут позначене, буде готувати за десять хвилин. Що замовите?
— Слухай, милий, — містер Вудд натиснув на останньому слові, — чи можеш ти мені сказати, де подівся містер Інеску, господар цього готелю?
— Він працює в нашій кооперації, — спокійно відповів офіціант. — Покликати?

Поки офіціант розшукував Інеску, містер Вудд дивився у вікно, розглядаючи площу, яка лежала, мов на долоні. Снували туди й сюди люди, посліпаючи, випереджаючи один одного, торгували магазинами, виблискуючи гарно оформленими вітринами, мчали автомашини, проходили стрункими колонами моряки, чітко відбиваючи крок. Життя приморського міста било здоровим пульсом.

«Дивна річ, — думав собі містер Вудд, — виходить, що ідеї можуть перетворюватися в реальні справи. От хоч би взяти отой сквер, що прилягає до площі. Його добре пам'ятає містер Вудд. Тут завжди було людно — це місце знаменитого чорного ринку. В цьому сквері продавалося золото, кокаїн, турецький шовк, іспанські апельсини, палестинський шоколад...»

Тут дзвеніли гроші всіх країн світу. Що завгодно можна було купити і продати тут з рук, минаючи митницю. Тепер у сквері не було метушливого торгового людю. Рівними рядками стояли молоді дерева, яскраві квіти. На стовпах — гучномовці, діти гралися на спеціальному майданчику...

Стукнули двері, до столу підійшов, низько нахилившись голову, Інеску

— Хелло! — привітав його містер Вудд, присуваючи стільця. — Як поживає містер Інеску?
Сутулий, з залізним проділом на голові, в чистому, як і завжди, комірці, Інеску раз по раз нагинав свою голову, низько вклонявся. Тягар минулого, довірчана звичка давалися знаки. Відповідаючи на запитання, Інеску розказував про роботу кооперації, де він був технічним інспектором, про зміни в місті.

Містер Вудд слухав розповідь колишнього господаря готелю і нетерпляче подзенькував чайною ложкою.

— Може містер Інеску скаже, кому можна добре продати долари і децю з американського краму?

— Це можна, — захитав головою Інеску, — правда, курс леї тепер дуже високий, антрохи не нижчий за довоєнний, так що... однак можна буде знайти потрібного чоловіка... Я постараюсь, містер...

Вудд презирливо посміхнувся, затарабанив по столі сухими пальцями.

— Курс леї, кажете? О, містер Інеску не позбавлений почуття гумору... Люблю веселити людей. Оптимізм, знаєте, мій кодекс...

Потім лице містера Вудда скривилося.

— Лея? Та що ж це за гроші! Хіба є на світі валюта, яка змогла б порівнятися з американською? Увесь світ тремтить від одної згадки про нашу асигнацію! Невже і ви, містер Інеску, тее... заразилися комуністичними ідеями?

Інеску нервово замахав руками.
— Я не про те, я сповіщаю вам факти, самі факти. Прикрі факти, але з цим нічого не вдієш... Бачите, що робиться навкруги? Всі побрилися будівниками, ентузіастами... Навіть, навіть...

Інеску зам'явся, забурмотів щось невразно, голова його похилилася, мов би він сидів оцей перед своїм господарем і боявся його гніву.

— Тоніка? Що ви знаєте про неї?
Інеску зітхнув, безнадійно розвів руками:
— Вступила на курси бухгалтерів... Знаєте, тепер у нас модно працювати, всі тепер на посадах...

Містер Вудд встав. Він умів у найскладніші хвилини володіти собою, і тому у нього на обличчі зараз же заграла безтурботна посмішка. Вклонившись і вигукнувши своє «О'кей», він виїшов, гордо несучи квадратну боксерську голову.

У порту він побачив кілька пароплавів, над якими раз по раз схилялися крапч. Один за одним у повітрі, смішно повисаючи черевами над водою, пропливали велетні трактори. Містер Вудд примружив очі: над пароплавами майоріли прапори з серпом і молотом. Ось який крам купує ця маленька, але горда країна! Ідеї, чорт їх побери, виявляється, іноді мають металічне оздоблення. Містер Вудд згадав про свою скриньку, в якій лежали цілулоїдні ремінці для годинників, автоматичні ручки, нейлонові панчохи, і кисло посміхнувся. Видно, цей крам тут тепер не в пошани...

Ступивши на борт «Іллінойса», містер Вудд почув на березі музику. Він оглянувся і побачив біля портової дамби натовп з прапорами. Збагнув: це люди прийшли вітати радянських моряків, що привезли трактори...

Гостре око Вудда оглянуло палубу «Іллінойса». На кормі стояв старий кухар негр Томмі і, щасливо посміхаючись, махав руками до моряків з пароплава, де пломенив червоний прапор. Томмі був такий зворушений і захоплений, що, здавалося, його ніякою силою не зсунути з місця. Він не розумів слів, які лунали з берега, він не знав жодного слова ні по-румунськи, ні по-російськи, але серп і молот, музика і усміхнені обличчя робітників промовляли його серцю багато. Томмі був наче учасником цього свята в порту.

Раптом Томмі помітив містера Вудда, що стояв поруч. Його чорне, добре, вкрите глибокими зморшками обличчя витяглося, стало, як завжди, серйозним.

— Гуд дей, містер...

Задихаючись від злості, містер Вудд розмахнувся, з усієї сили вдарив старого в обличчя і кинувся до себе в каюту. Він опустив важку оксамитову штору, рвучко смикнувши за автоматичні кріочки. Але і це не допомогло — в каюту линули бравурні звуки оркестру, крики «ура». Тоді він схопив телефонну трубку, прокричав:

— На берег нікого не пускати! Прискорити навантаження вугілля — завтра залишаємо порт!

Підстрибнувши, мов на рингу, містер Вудд щосили ударив кулаком у гумове обличчя Джо. Ще раз, ще раз! Він посилав удари все з більшою люттю і силою, а чорне обличчя робота коливалося в такт ударам і сміялося, реготало в самі очі розгніваному, несамовитому містеру Вудду.

ПІСЛЯ ВИБОРІВ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Екс-голова виконкому. — Я вас породив, а ви мене вбили...

ТАНЦЕМАНІЯ

В клубі запрацювали гуртки, почали демонструватися кінофільми, читаються лекції.

II

Було б дуже добре, якби та лікарська порада запала в душу і керівникам Лебединського районного Будинку культури на Сумщині. Бо там є свій Фокстрот Вальсович Гопачок, за паспортом — Микола Іванович Зубко, Посада його — масовик.

ВЕЧІР

А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.
Т. ШЕВЧЕНКО.

Садок вишневий коло хати,
Вечірня зірка розцвіла,
Дівчина лекцію читала
В радіостудію прийшла.

Прийшла, щоб досвідом ділитися
З людьми колгоспного села,
Щоб розказати, як пишениця
Вона ростила й берегла.

Як коню постила ставліну,
І як за працю чесну ту
Ій — наймолодший Героїні —
Вручили Зірку Золоту.

Десь дома, в затишній кімнаті,
Сім'я вся — біля приймача,
...А мати хоче научати,
Та ба! — дочка її навчал!

м. Львів.

Г. КНИШ

Перечниця

ТРИ ХАРАКТЕРИСТИКИ

О СЬ ЯКУ характеристику написав директор Петрівської (Ворошиловський район, Ворошиловградської області) неповної середньої школи Павлюсенко вчительці С-ній: «...До роботи ставиться добросовісно, акуратно, виконувє всі розпорядження дирекції школи. Методично грамотна. Вимоглива до себе й до своїх учнів. Дисциплінована, політично розвинена, уроки веде на ідейно-політичному рівні. Володіє всіма засобами організації дитячого колективу. Бере активну участь у проведенні агітмасової роботи серед населення». І ось яку характеристику дав їй же вчительці той же Павлюсенко на запит Першотравневого райВНО: «Несмотря на то, что имеет среднее образование, к работе относилась формально, безответственно. На уроки часто являлася неподготовленно. Методики не изучает. Уроки проводит на низком идейно-политическом уровне. Не пользуется педагогическим авторитетом среди учащихся. Дисциплина учащихся в ее классе систематически с шумом. Самая недисциплинированная. Не требовательна к себе и к своим учащимся. Безинициативна и не распорядительна среди ученического коллектива... Идейно-политический уровень повышает самостоятельно, а при проверке обнаружила политическую безграмотность...»

З ПРИВОДУ АРИФМЕТИКИ

У СТАРИХ задачниках з арифметики (Малініна й Буреніна чи Верещакіна, хто пам'ятає) були такі задачі (цитуюмо по пам'яті): «В басейн через одну трубу вода наливається по 40 відер на годину, а через другу трубу вода вливається по 35 відер на годину. Скільки відер і т. д. і т. ін.» Учні довго ламали собі голову, скільки ж відер залишиться в басейні, приміром, через добу чи за півдобу. І нікому на думку ніколи не спадало, чому, власне, збудовано такого басейна, що йому в одну дірку вливалось, а з другої дірки вливалось... Подейкують, що у Вінницькому, приміром, облбудтресті чимало таких працівників, що дуже схожі на оті дірки в басейнах.

Треба було взяти на роботу «десятиника» земляних робіт Лебедева. Треба було йому виплатити 700 карб. Виплатили й написали: «За відлив відрами води з котлована Сабарівської електростанції у річку Буг». — Отже, тільки вливалось, а з Буга не вилливалось. Задача про табельницю й нормувальницю така: одробили по 37,5 людино-днів на місяць і мають по 250—350 карб. на місяць, хоч у місяці всього тільки 26 робочих людино-днів... Ветоний завод, новий-новісний, працює, а для його ремонту беруть механіка на 254 години на місяць. Отак і розтринкують десятки тисяч карбованців щомісяця! Головний інженер облбудтресту т. Швецов обурюється: — Що ви мені — говорите, — це в актах пишете? Я арифметику знаю! Пишуть до нас: «Чи правильно це все?» Ми не математикні! Зверніться до облпрокурора, він, здається, знає, як помножити, як дати, як додати. Із арифметики, кажуть, виницький облпрокурор мав п'ять!

ХОРОША МАША...

Я КОСЬ молочнотварну ферму колгоспу ім. Ілліча відвідав дорогою гості — голова Зачепилівської (на Харківщині) райспоживспілки т. Осадчий і директор заготконтори т. Тищенко. — Скажіть, будь ласка, — поцікавились вони. — Яка корова найбільше молока дає? — Ось ця, — показали доярки. — Наша Маша. — Еге, — сказали гості, — та ви ж погано її доглядаєте, не по-хазяйському... Другого дня Маші не стало на фермі. А ще за кілька днів у секретаря Зачепилівського райкому КП(б)У т. Травніна були гості. — Ну, як Маша? — запитали гості. — Спасибі. Дружини Маша дуже подобається, — відповів т. Травнін. — Хороша Маша! І забув додати: «Та не наша»... А цього забувати не можна!

ХТО ТАМ БЕЗ КВИТКІВ?!

Т БОТЮ пропустіть... — виспівувала одного осіннього вечора під дверима Ногайського кінотеатру людина височенного росту, нетерпляче чочаючи по землі величезними черевниками, приблизно сорок третього розміру. — Не пушту, товаришу Зінчик, хоч ви і поважна в районі людина, — рішуче заявила контролерка, закриваючи тілом двері. — Пусти! Пропустіть! — підспівували з боків ще троє поважних людей — тт. Фашевський, Маркін і Забутній.

Раптом якась постать прошмигнула за спиною контролерки і несподівано застряла у дверях. — Це ви, Ганно Степанівно? Це ви, товаришко Яра? — здивувалася контролерка. — Ні, не вийде, хоч ви і голова нашої селищної Ради... Без квитка не пушту. — Що за непорядки?! — гримнув чийсь гучний бас, і на дверях з'явився завідуючий районним відділом кінофікації т. Устинкін. — Хто там без квитка? Давайте його сюди! Вислічіть міліцію! — і раптом осікся... — А-а... будь ласка, добро пожалувати... Дайте прохід! Відчиніть ширше двері! Проходьте, проходьте... Ось тут сидіть... Вибачте. Контролерка — людина нова. Порядків не знає. Безбилетники зайняли місця... Понад 47.000 карбованців збитків завдав державі в 1950 році Ногайський кінотеатр (Запорізька область) тільки тому, що з щедрої руки т. утинкіна театр відвідує безплатно велика група районних працівників.

ЛИХІВСЬКЕ ЛИХО

(Хроніка)

ПОЧАЛОСЯ навесні. Виконком Лихівської райради попросив виконком Дніпропетровської обласної Ради допомогти у відбудові райцентра, Облвиконком не тільки асигнував на відбудову чималі кошти, а й зобов'язав облуправління в справах сільською і колгоспного будівництва організувати в Лихівці будівельну дільницю облбудтресту. Довго чекали у Лихівці облбудтрестівці, та не дочекалися. Мусили взятися за перо і написати Дніпропетровському облвиконкому т. Філіппову листа. По-перше, написали, що рішення облвиконкому № 1195 не виконано, будівельна дільниця у Лихівці не організована. По-друге, сповістили, що рішення не виконали начальники обласного управління в справах сільською і колгоспного будівництва т. Животов і керуючий облбудтрестом т. Оснач. По-третьє, попросили вплинути... Вплинули. І зразу ж облбудтрест організував Лихівську будівельну дільницю з постійним місцем перебування у... П'ятихатках. Розвели від здивовання ругачами у Лихівці і знову взялися за перо. Тут і пішло... З Лихівки писали — з Дніпропетровська відповідали... З Лихівки телеграфували — з Дніпропетровська відтелеграфувалися... З Лихівки давонили — з Дніпропетровська відзвонювалися... Покинули лихівці телефонну трубку і знову взялися за перо, та поглянули у вікно, і випустили пера з рук. За вікном падав перший сніг... Будівельний сезон минув — у райцентрі нічого не збудовано... От і всі наслідки рішення № 1195 виконком Дніпропетровської обласної Ради депутатів трудящих.

Загадкові картички

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Хто автор комедії?

Хто критикував директора?

Яка пора року?

Чого невістачає в цій МТС? (Хазяйського она)

Де лісосмуга?

А за те, що в танці він крутиться, як заведений, люди його називають не масовиком, а маховиком. Двадцять вечорів на місяць тут неможливо танцюють — і відвідувачі, і весь штат. Десять днів не танцюють, бо штат набирається сил для продовження танців. Ї всі підстави сказати, що у Лебедині теж люте «танцеманія». Багатоганну культурно-масову роботу тут підмінили безконечними польками, фокстротами і краков'яками. А тому Перещ б'є тривогу і викликає «швидку допомогу» (районних керівників). Рятуйте, товариші! Бо ось-ось штат Будинку культури знепритомніє, як це сталося з Фокстротом Вальсовичем.

III

Прочитає все це завідуючий клубом с. Мало-Селецьке (Оржицький район, Полтавської області) т. Стилик і скаже: — Ім же нічого. Вони хоч танцюють, а що мені робити, коли я навіть ключа від клубу не маю? Ключ уже півроку лежить у сейфі Оржицької контори «Заготзерна», бо з клубу зробили комору. Засинали зерном за печатки, а розпечатувати і не збираються. І товариш Стилик не знає, хто він тепер: чи завклубом, чи сторож, чи «ходак». День у день ходить він від колгоспу до сільради, від сільради у районний відділ культурно-освітньої роботи, звідти в «Заготзерно», потім знову до виконкому райради. Збирає резолюції, розпорядження... Увечері збирає молодь біля клубу і звітує, де він за день бував і що йому хто пообіцяв. А клуб і досі не звільняють. Гуляє молодь вечорами кругом клубу і пісню таку співає:

Ой, летіла Оржичка не на дуб,
Бо їй більш сподобався сільський клуб.
Щоб ладил Оржичка в зал зерно.
Відтоді — ні лекції, ні кіно.
Пожалій нас, Оржичко, і не муч:
Звільни клуб скоріше нам, віддай ключ!

Молодь співає голосно, щоб було чути аж до райцентра. Та в «Заготзерні» не чуєть. В Оржичці, як бачимо, люте не «станцеманія» а не менш шкідлива хвороба — «глухоманія».

***

Висновок буде такий. Пишіть, шановні читачі, про тих, хто в Будинках культури і клубах підміняє цікаву, різноманітну і змістовну роботу — танцюльками. Пишіть і про «глухоманію», що не чуєть вашого голосу. Звільніть клуб! Ї ще такі, що заповнили клуб і зерном, і зайняли під плахоферми! За вушко їх і до Перця! На сміх людям!

О. СТЕПАНЕНКО.

НЕЗВИЧАЙНІ кригоди

НЕЙМОВІРНИЙ ВИПАДОК. Мешканці с. Архангельського, Привільнянського району, Миколаївської області, несподівано були свідками неймовірного явища: з самого ранку голова сільради І. М. Колісник був тверезим і в такому незвичайному для нього стані пробув аж до обіду.

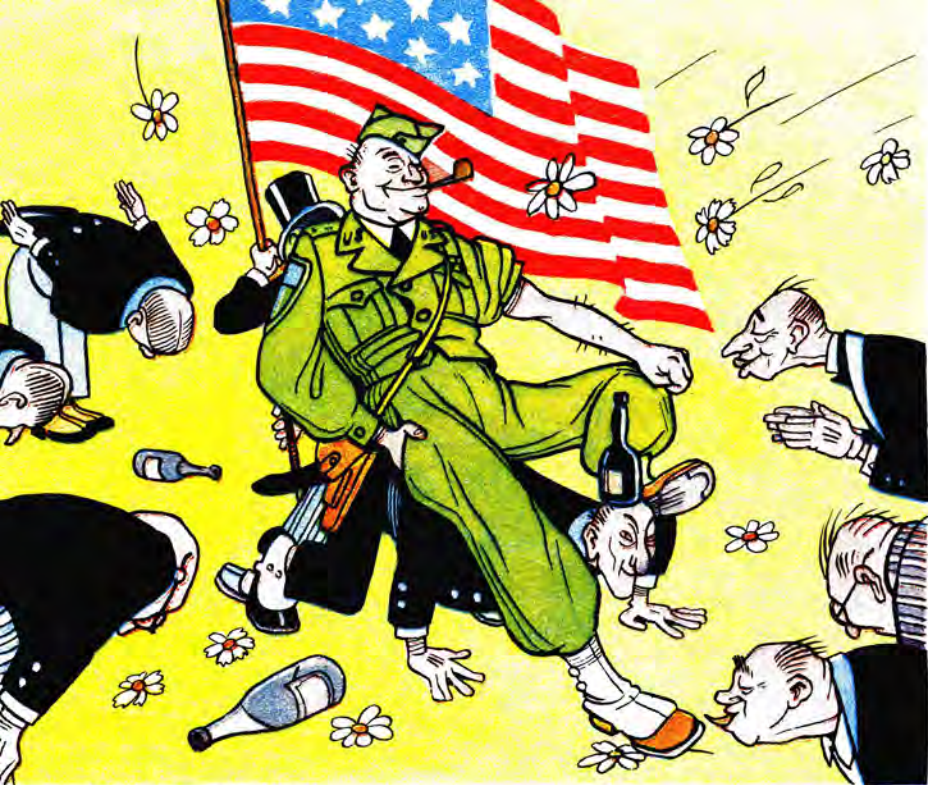
КРИЗЬ ЗЕМЛЮ ПРОВАЛИВСЯ Федір Кононович Івченко, мужчина 38 років, ухилившись від сплати аліментів на дочку, що мешкає в м. Проскуріві, Кам'янець-Подільської області.

ЗАБЛУДИВ прокурор Андрійського району, Запорізької області, Сім років тому він разом з усім своїм апаратом потрапив у гуртожиток трактористів Андрійської МТС і досі ніяк не знайде дверей, щоб вибратись з чужого приміщення.

ПОЛІЗ НА СТИНУ завідувач сектору кадрів виконкомі Ямської райради (Сталінська область) т. Северин, побачивши на ній стіну газету, а в газеті своє прізвище. Серед потерпілих — розірвана стіна. Якимсь чудом т. Северин до цього часу лишається «непотерпілим».

ЦІННА ЗНАХІДКА. У колгоспі с. Уралове (Зноб-Новгородського району на Сумщині) знайдено чималу свиноферму, що складається з 127 л'ох та кабанів. Про те, що ця свиноферма ніде в документах не зазначена, знав тільки голова артлі Шевцов та голова ревізійної комісії Шинко. У районі ж про це не знав ніхто.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

До такого оточення він звик на Заході...

ЙОГО ОТОЧЕННЯ

До такого оточення його привчають на Сході!

ПОЛІТИЧНИЙ ІХТІОЗАВР

СИН НЕБА і СИН МАВПИ

Японського імператора Хірохіто величають останнім «сином сонця» на землі. Його батько Іосіхіто був сином «вродливої, але не переобтяженої мозком» незаміжньої графині Янагівара. У нього були одвислі губи і важкий погляд. Якось, виступаючи перед членами парламенту, він згорнув рукопис своєї промови, приклав до ока і, як через підзорну трубу, почав оглядати присутніх.

Всі зрозуміли, що в імператора не всі дома. На трон посадили його сина Хірохіто. Так син ідіота став «сином сонця»!

Нині цей політичний іхтіозавр тиняється по Японії в своєму вишнево-червоному лімузині і пописує віршички, в яких закликає народ бути готовим до «столітньої війни».

«Війна не закінчена, — пише він, — Це тільки перепочинок. Шлях до відродження Японія може знайти тільки в новій війні...»

Так писати велить йому Макартур. Той самий Макартур, що в свій час утік з Філіппін від японців, нині доручив Хірохіто «підтримувати бойовничий дух японського народу».

Японські мракобіси лементують, що японці — єдиний народ, створений богами, а всі останні народи походять від мавп. Іосюка Мацуока в свій час писав: «Місія раси Ямагата полягає в тому, щоб запобігти перетворенню людського роду на чортів». А для цього, розвивав його «теорію» князь Фуміморі Коноє, — «весь світ треба підвести під один дах з Японією». Під час війни ця «теорія»... підвела самих японців. Під японським дахом тепер безчинствують американці, а «син сонця» служить на задніх лапах перед сином мавпи, одягненим в генеральський мундир.

На думку тих же японських мракобісів, душа людини перебуває в животі.

Роблячи характері, тобто розпанахуючи собі черево, самурай вірить, що його душа переміщається на небо. Коли восени 1945 року радянські війська виступили проти японських імперіалістів, душа імператора переселилась з живота в п'яти. Він не зробив собі характері, а кинувся в обійми до Макартура. А той на всякий випадок «поклон Хірохіто у свою жилетну кишеню». Хірохіто не віддали до суду, як головного військового злочинця. Навпаки, цьому іхтіозаврові дали широку свободу дій. «Найбільш таємничий монарх всього світу», за вказівкою Макартура, сів в автомобіль і роз'їжджає по країні, щоб продемонструвати народові, що імператорську владу в Японії збережено.

Хірохіто сам по собі — нікчема. Але в руках американських мілітаристів — це злий, небезпечний ворог миру. Бізнесмени з Уолл-стріту вибовтали таємницю своєї дружби з цією допотопною потворою.

Уйлард Прайс писав: «Імператор — це Японія. Відсторонить його — і не буде Японії. Лишиться тільки багато осколків, які треба буде об'єднати в щось нове, що може бути краще, а може бути й гірше старої Японії».

Американці приборігають Хірохіто «при владі». Вони намагаються зберегти агресивну силу і агресивну ідеологію старої Японії, щоб використати японське гарматне м'ясо для своїх підлих задумів.

Нещодавно політичний радник Макартура Себолд на секретній нараді розкрив карти. Він заявив, що «Сполучені Штати вважають Японію своїм справжнім союзником у майбутній світовій війні і тому вони прагнуть відновити

воєнну могутність Японії і її попереднє становище в Азії». Американський імперіалізм виявився спадкоємцем і опікуном японського імперіалізму. Недарма говорять: «Ворон воронові око не виклює».

ЖИТТЯ-БУТТЯ ЧАРЛІ — ХІРОХІТО

Про приватне життя імператора досі знали небагато. «Імператор не страждає ні переважаністю шлунку, ні переважною мозку, — писали херстівські журналісти. — Голова його не має чотирикутної форми, притаманної діловим людям».

Дійсно, діловою людиною Хірохіто назвати не можна. Він, навіть, папери, які йому подаються, не підписує. Він ставить печатку. «Його не слід переобтяжувати» — говорять придворні.

І божественний нероба розважається, як може. В одній із його кімнат стоїть мініатюрний акваріум. Імператор вивчає еволюцію життя від нижчих до вищих форм шляхом природного добору. Вивчивши всі форми пристосовництва в природі, він успішно скористався своїми знаннями, пристосувавши своє божественне ество до окупаційної політики Макартура.

Хірохіто удає з себе ревного читателя народних традицій. Він заявляє, що любить свято «слухання комах». Для імператора скупують бамбукові клітки з метеликами, кониками, цикадами і цвіркунами.

У тихий осінній вечір здійснюється обряд «звільнення комах». Клітки відкриваються, комахи вилітають, сідають на дерева і виспівують, як можуть. Імператор насолоджується їхнім сюрчанням. Макартур теж бере участь у святах. Тільки він випускає з кліток не цвіркунів, а... воєнних злочин-

ців. Недавно він випустив на волю кривавого ката Сігеміцу.

Так крок за кроком готують вступ Японії в нову воєнну авантюру.

Війна для Хірохіто — мати рідна. Імператорська родина — найбагатша серед всіх царствуючих родин. Для управління її маєтками спеціально тримають п'ять тисяч чиновників міністерства імператорського двору. Плата імператора становить 1 мільйон 125 тисяч доларів на рік — тільки на особисті витрати.

Перед війною його капітали сягали 6 мільярдів ієн. Економіст Кадзю Аояма твердить, що капітали Хірохіто вирости за війну втриє і що імператор — «людина, що найбільше в світі нажилась на війні».

При такому балансі роботи собі характері, звичайно, невідгінно. І Хірохіто зручно влаштувався в кишені Макартура. Макартур гордо заявляє, що він «годує Хірохіто зі своїх рук», а американці фамільярно називають «сина сонця»... Чарлі. При цьому вони, мабуть, пригадують коміка Чарлі Чапліна, наслідуючи якому носить вусики Хірохіто, хоча і без вусиків вигляд «сина сонця», що лише американські черевики, — явище смішне.

Імператор любить розплоджувати бліх. Це могло б бути смішним, коли б це не були... чумні блохи.

Радянський уряд вимагав віддати Хірохіто до суду Міжнародного трибуналу. Але американці продовжують його тримати в кишені разом з таємницею зниклими лабораторіями по вирощуванню чумних бліх.

Але настане час, коли імператор чумних бліх Хірохіто пожаліє, що вчасно не зробив собі характері!

П. ЛУБЕНСКИЙ.
М. ІВАНЧЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Два вагони лісу, закуплені Сумською конторою Укрсільпромбуду, з вини залізничі одержав Сумський трест сільського і колгоспного будівництва.

Помилку виявили. Представники Укрсільпромбуду попросили повернути їм ліс, а начальник тресту сільського і колгоспного будівництва т. Майський їм у відповідь:

— Що з воза впало, те пропало.

— Це — жарт, — подумали товариші з Укрсільпромбуду. Однак згодом вони переконалися, що т. Майський не любить жартувати: лісоматеріалу він не повернув до цього часу.

Пробував вплинути на т. Майського начальник облуправління сільського господарства, — не допомогло. Взятись за це діло працівники обкому партії, — не допомогло. Втрутився прокурор, — і це не справило на т. Майського ніякого враження.

Навчи, Перче, т. Майського відрізати чуже від свого.

В. КОРОВАЙ,

секретар парторганізації облбудконтори.

Суми.

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Керівник Лисогірської філії Держбанку т. Агаркова, мабути, певна, що, оскільки працівники заготконтори «Птахопрому» заготовляють пташине м'ясо, то й самі вони можуть жити, як «птахи божі». Тов. Агаркова на два місяці затримала виплату заробітної плати працівникам райзаготконтори, хоч Вознесенський птахокомбінат гроші переказав вчасно.

Радянські закони т. Агаркова, очевидно, вважає для себе не обов'язковими. Роз'ясни їй, товаришу Перче, що ніякої особливої лисогірської законності в природі не існує.

Я. ТЕРЬОХІН,

керівник Лисогірської райзаготконтори «Птахопрому», Миколаївська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Проситесь до тебе на прийом Галушка. Той самий, що «в курсі дела»... Тільки живе він тепер у Малій Дівиці, обіймає посаду райуповнізача і під офіціальними паперами підписується — Степан Харитонов.

У Малій Дівиці він теж обгородив свою садибу високим тинем. Обгородившись, захопив зайвих 0,15 га землі, перегородив провулок, закрити жителям вулиці найближчий хід до водопроводу.

Мешканці Малої Дівиці набридають Галушці—Харитонову своїми скаргами, а він просить не турбувати його і дати йому можливість «строїти» на своїй садибі «цвітущу жизнь».

Ф. ГОЛЯК,
П. МАЛЬКО.

Чернігівська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Оце пишу на конверті: «Київ, Коцюбинського, 7. Перцю» та й думаю: «Яке це велике щастя — мати свою адресу! Одержуєш собі листи, газети, приймаєш відвідувачів... Щастя!» Та, на жаль, цього щастя не має наша установа. Зветься ця безадресна установа: Сталінський обком профспілки працівників комунального господарства. Безадресність, так би мовити, обкому цілком природна і логічна; звідки ж візьметься адреса, коли немає приміщення? Півтора року обком залишається без приміщення, півтора року ми звертаємось по допомогу і до міськвиконкому (голова т. Бфименко), і до міськомунгоспу (зав. т. Суботін), і до облкомунгоспу (зав. т. Астрахань) На всякі адреси писали — не допомогло. Отже і пишу на конверті: «Київ, Коцюбинського, 7...».

Думаю, що це саме та адреса, яка нам потрібна.

ВАКУЛА,

секретар Сталінського обкому профспілки, працівників комунального господарства.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Мешканцям деяких вулиць міста Осипенко керівники міського водопроводу видають воду, як ліки: по чайній ложці раз на добу. Так, наприклад, водоколонка в районі Ново-Васильківського спуску працює тільки з 15 до 16 години. Мешканці міста дивуються: чому невістачає води? Може тому, що її дуже багато в промислах заводу відділом міського комунального господарства т. Ізвєкова і начальника водопроводу т. Приходька, які весь час обіцяють покінчити з неподобствами у водопостачанні.

Л. ЗАПОРОЖЕЦЬ.

Запорізька область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дозволь на твоїх сторінках попросити пробачення у начальника Первомайської міжрайонної контори «Сільелектро» т. Яковлева за той превеликий клопіт, якого ми йому завдаємо.

По-перше, ми — колишні учні ремісничого училища—визнаємо занадто велику настирливість, вимагаючи, щоб нас використовували на виробництві за фахом, тобто як електромеханіків. По-друге, ми псуємо настрій т. Яковлеву та керівникам будівництва Мигіївської електростанції законними вимогами видати зарплату, якої ми не бачили вже два з половиною місяці. По-третє, ми завдаємо згаданним товаришам зайвого клопоту нетактовними запитаннями про гуртожиток, про ідальню на будівництві тощо.

Як бачиш, Перче, ми не даємо т. Яковлеву спокою, а він — добра душа! — не звертає на все це ніякої уваги. Ангельський характер має людина!

М. ЛАНДИК, М. ВАСИЛЕНКО, Ф. НЕХАН.

с. Мигія, Одеської області.

Була у нас на колгоспному подвір'ї криниця. Воду з неї витягали однокінним воротом.

— Яка кустарщина! — здивувалися керівники Тальнівської МТС. — Давайте механізуємо водопостачання.

Правління охоче прийняло пропозицію. Склало з МТС умову, переказало 7000 карбованців за устаткування і 3.500 карбованців — за монтажні роботи.

— Тепер ждіть механіка, — сказали нам.

Діждались. Приїхав механік т. Шишкін. Приїхав, поставив несправну помпу — і зник.

Залишилися ми тепер з помпою, але без води.

Не раз нагадували ми директорові МТС, що не можуть ферми залишатись на змну без води, та це — як по воді батою. Дали ми про це знати завідуючому райсільгоспвідділом т. Дорошенкові, але і він, як у тій пісні співається, «знає, та мовчить».

Як ти гадаєш, Перче, довго ще вони мовчатимуть?

А. МОРОЗ,
зав. фермами колгоспу ім. Петровського.

Тальнівський район, Київської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До ПЕРЦЯ надійшов лист про зловживання продавщиці Коломієць (с. Пасіки, Таранівської сільради, Зміївського району на Харківщині). Рішенням суду Коломієць Є. С. засуджено до десяти років позбавлення волі.

***

У фейлетоні «Здоровенькі були!», надрукованому в № 15, ПЕРЕЦЬ критикував керівників Каховського району (Херсонська область) за байдуже ставлення до культурних запитів населення райцентра. Обговоривши виступ Перця, бюро райкому партії вжило ряд заходів щодо поліпшення роботи Будинку культури. Директора будинку т. Гнітєва знято з роботи; на зав. райвідділу культурноосвітньої т. Лазаренка накладено стягнення. Розпочато капітальний ремонт Будинку культури.

У № 13 ПЕРЕЦЬ вмістив замітку про те, що начальник Високопільського райвідділу міліції т. Пушкарєв та автоінспектор т. Шепотило взяли в колгоспі ім. Калініна автомашину і зіпсували її. За повідомленням Управління міліції УМДВ Херсонської області, Пушкарєва знято з роботи і зобов'язано його разом з Шепотилом відремонтувати машину за власний рахунок.

***

ПЕРЕЦЬ одержав листа, в якому повідомлялося, що заступник голови правління Вінницької облспоживспілки т. Соцький непристойно поводив себе з відвідувачами. Рішенням правління облспоживспілки Соцького знято з роботи.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Будинок, який ви бачите на фото, належить Міністерству сільського господарства України. Височить він на вул. Ів. Франка, у Києві.

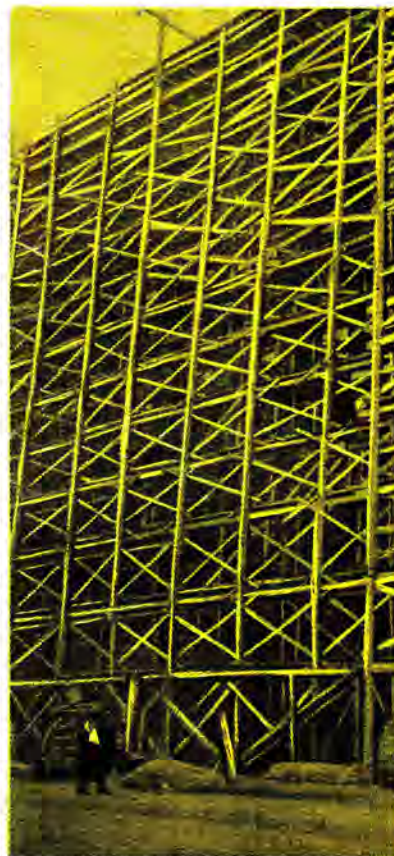
Не тільки височенький, а й дороженький цей будинок. Три мільйони карбованців він уже коштує, а до пуття так і не доведений. Грошки пішли, а ліфти... як стали ще кілька років тому на останньому поверсі, так і стоять. І «недаремно» стоять: за 200.000 карбованців. На котли для парового опалення було втелющено 100 тисяч карбованців лише для того, щоб потім сказати «негодящі» і викинути.

10 тисяч карбованців пішло на те, щоб обладнати квартиру керуючому Сортзаготзерня т. Голикову. Потім цю квартиру заходили перебудовувати для іншого начальника, для керуючого Укрсільгоспспостачу т. Крившиця. На це пішло 60 тисяч карбованців і т. д.

Цього року було відпущено 400 тисяч карбованців на облицювання будинку. Міністерство з цією цифрою справилось теж непогано. Всі гроші витрачено. Будинок «облицювали»... рихтованням і на цьому зупинилися...

Йдуть, очевидно, нового року, щоб за новим кошторисом «двигати» ремонт далі... від кошторису до кошторису.

Роки йдуть, гроші йдуть, а про будинок можна тільки сказати словами пісні: «Наким ти был, таким ты и остался».

ТРУМЕН — КРИВАВА СИДІЛКА УОЛЛ-СТРІТУ